

распалено извикваше и летѣше сѣдѣ другитѣ въ танецѣтъ! Чомбасѣтъ му се развѣвѣше по вѣтрѣтъ, совсѣмъ бѣхъ разгрѣдени юнашки грѣди; топѣтъ зименъ кожухъ бѣ облеченъ на него въ рѣкаветъ, а потъ течѣше отъ него като градъ, като порой. „Та съблечи баре кожухътъ!“ каже Булба най-напокомъ: „нема не видишъ, какъ пече.“ — „Не бива“, викаше запорожецѣтъ. „Че зашто?“ — „Не бива; такъвъ ми е мене прѣвѣтъ: штото свая, пропивамъ.“ А калпакѣтъ му отдавна го нѣмаше на главата, што поесѣтъ на кръстѣтъ, ни шитата кърпа: сичко бѣ отишло, дѣто трѣба. Таборѣтъ сѣ растѣше; при играцѣтъ се придружавахъ и други, и не можѣше да се гледа безъ сърдце, какъ се играѣше онаа слободна и луда игра, какъто не е видѣна на свѣтътъ, и която е наречена казачокъ, зашто е измислена отъ тия моштни казаци.

„Ехъ, да ми не бѣ конятъ!“ извика Тарасъ: „пустилъ бихъ се, наистина, пустилъ бихъ се и сами на посадѣ!“

А въ това време, въ народѣтъ зѣхъ да се срѣштатъ почтенни поради дѣлата си отъ сичката Сѣчь, стари, сиви глави, които не веднѣжъ сѣ бивале кметове. Тарасъ срѣшнѣ много лица познайници. Остапъ и Андрей токо слушахъ здраване: „Ха, ти ли си това, Печерице? Помози Богъ, Козолупе! Отдѣ допадна. Тарасе? Ами ти отдѣ се намѣри, Глето! Здраво живо, Кирдяга! Здраво Гѣсти! Мислѣхъ ли да те видѣ, Ремаку?“ И ония юнаци, събрани отъ сичкий веселъ мѣръ на восточна Русия, цѣлувахъ се помежду и распитвахъ: „А што стана Каспанъ? а Брадавица? а Колоперъ? а Пидситокъ?“ и Булба токо слушаше, че Брадавица е обѣсенъ въ Толопанъ, а Колоперу кожата одрана подъ Казикирменъ, а Пидситку главата посолена въ бѣчва и пратена чакъ въ Цариградъ. Наклони глава Булба и замисленъ думаше: „Харни казаки бѣхъ!“

III
Недѣля време мина въеке, отка доде Тарасъ Булба съ синоветѣ си на Сѣчь. Остапъ и Андрей се малко учѣхъ на военно искусство. Не обичаше онаа Сѣчь да се мѣчи и да губи време на тия воински талеме: